

МИЛАН

Огненият отбор от Италия

Футболен куиз

*300 въпроса
от историята на клуба*

2021 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

В пантеона на футболното величие	7
1. Ранните години	11
2. Слава и успехи в цифри	14
3. Шампионските титли и Купата на Италия	17
4. „Милан“ в КЕШ и Шампионската лига	25
5. „Милан“ в останалите международни турнири	32
6. Звездите	36
7. Голмайсторите	43
8. Вратарите	46
9. Капитаните	50
10. Треньорите	53
11. Градското дерби	59
12. Джани Ривера	63
13. Марко ван Бастен	67
14. Рууд Гулит	70
15. Джордж Уеа	73
16. Андрей Шевченко	77
17. Кака	81
18. Паоло Малдини	84
19. Под знамето на Италия	87
20. Домът на „Милан“	94
21. Ерата „Берлускони“	98
22. Шефове, спонсори, бизнес	102
23. Екипи и емблема	105
24. Тифозите	108
25. „Милан“ и футболът в България	111
„Фен клуб Милан България“ (ФКМБ)	114

В ПАНТЕОНА НА ФУТБОЛНОТО ВЕЛИЧИЕ

За да разкрием пълния блясък на „Милан“ като един от най-великите футболни отбори за всички времена, ще трябва да върнем времето назад.

През 1988 г. червено-черните спечелиха първата си шампионска титла от цели девет години насам. Не толкова отдавна този клуб беше изпаднал в дълбока криза. Спаси го бъдещият премиер на Италия Силвио Берлускони. Той смело закупи холандците Рууд Гулит и Марко ван Бастен, а година по-късно Франк Рийкард оформи прочутото трио. Начело на „Милан“ застана Ариго Саки – треньор без никаква история, но както се оказва – от най-най-висока класа.

Още на следващата година „Милан“ спечели Купата на европейските шампиони, за пръв път от две десетилетия, и защити трофея си през 1990 г. Щеше да отнеме цели 27 години, за да може един отбор („Реал“ през 2017 г.) да направи отново същото.

В края на 80-те и първата половина на 90-те години „Милан“ стана символ на величието на една епоха, в която звездите във футбола бяха повече от всеки друг път. По терените на Европа гастролираха майстори на играта като Марадона, Карека, Матеус, Клинсман, Фьолер, Баджо, Виали, Ромарио, Куман, Стоичков, Хаджи... Но именно „Милан“ определяше стандарта за европейско господство в модерната епоха. За периода между 1989 и 1995 г. този отбор участва във всичките шест издания на турнирите за Купата на европейските шампиони и наследилата го Шампионска лига, игра пет пъти на финал и в три от тях спечели трофея.

В онези години „Милан“ властваше и в Серия А – най-силното и интересно първенство в света тогава. За „Интер“ например играеха тримата прочути германци Матеус, Клинсман и Фьолер, световни шампиони от 1990 г. „Наполи“ разчиташе на гениални южноамериканци като световния шампион от Мексико'86 Диего Марадона, на Карека и Алемао. А цветовете на „Милан“ носеха тримата холандци, европейски шампиони за 1988 г. С една дума – най-талантливите футболисти бяха събрани в първенството на Италия.

Но именно „Милан“ на Ариго Саки тогава промени основно философията не само на италианския, но и на световния футбол. Неговият подход със схемата 4-4-2 с бързо преливане, смяна на позициите и подсигуряване във всички зони се оказа иновативен, радикален, но и невероятно практичен. За последно подобна революция беше правил „Аякс“ от началото на 70-те с Йохан Кройф.

Ако цитираме Карло Анчелоти, дотогава италианските отбори се фокусираха основно върху защитата. Но „Милан“ се отбраняваше, като атакува. Нищо че разполагаше с легендарния защитен квартет Малдини – Барези – Костакурта – Тасоти, който беше най-силният в света за онзи период, а и вероятно въобще.

Самият Саки често цитираше Микеланджело: „Духът трябва да води“. А духът на „Милан“ беше наистина изумителен. Неговият футбол се изпълняваше от големи играчи с големи сърца. Ето защо след преместването на футболния маестро за селекционер на Италия неговият наследник Фабио Капело успя да задържи „Милан“ като неудържима машина, която не просто печели, но определя и усъвършенства футбола.

Така „Милан“ със заслужени почести зае полагащото му се място в пантеона на новаторите, изследователите и авантюристите във футбола. Наравно с „Интер“

на Херера от 60-те години, „Аякс“ на Микелс и Кройф от 70-те и „Барселона“ на Гуардиола от този век. Върху идеите на всички тях се основаваха бъдещите модели в най-гениалната игра – футбола.

Днес „Милан“ не изживява най-добрите си дни. Болезнени загуби сипват сол в раните на тифозите. Но огънят продължава да пламти. Това е онзи огън, заложен в червения цвят на „Милан“ още при неговото основаване. Огненият отбор от Италия още не е казал последната си дума.

***Приятно четене!
От авторите***

